జాషువా కలం చెప్పిన కధ

హేమలతా లవణం

Title : *Joshuva kalam cheppina katha*
Author : *Hemalatha Lavanam*
: ATHEIST CENTRE

మొదటి ముద్రణ : 1998, నాస్తిక కేంద్రం, బెంజిసర్కిల్, విజయవాడ -10,
ఫోన్ : 0866-2472330, సెల్: 09848458220
Email : positiveatheist@gmail.com
www.atheistcentre.in

వెల : **120/-**

ముద్రణ
వాసవ్య బుక్‌హౌస్
నాస్తిక కేంద్రం, విజయవాడ.
ఫోన్ నెం: 0866 - 2472330

విషయసూచిక

- వినుకొండ 11
- కటికి పోకిరి 21
- ప్రకృతి నా పంతులమ్మ 27
- జంతు, పక్షి సంతతి నా మిత్రులు 34
- ప్రశ్న భయపడిన కాలం 43
- దమ్మిడీకి విలువున్న కాలం 51
- కవిగా ఎదగడానికి...! 58
- తిరస్కరించిన సమాజం సత్కరించింది 82
- నేను కోరుకున్న సమాజం 89
- కవిత పొంగిన వేళ 105
- ఫిరదౌసి 122
- ముంటాజమహలు 135
- ముసాఫరులు 146
- కాందిశీకుడు 153
- నేను ఆశించిన కొత్తలోకం 163
- విశ్వనరుణ్ణి నేను 178

వినుకొండ

శ్రీరాముఁడే కొండశిఖరానఁ గన్నీట
నాలించె సీతాపహరణగాథ
దాటించె నేవీటిదాపున ఐతమ్మ
పట్టి, మేల్పొట్టేలి వాహనంబు
కోటకొమ్మలమీఁద గ్రుచ్చినా రేవీటి
తెలుఁగురాజులు విరోధుల శిరాలు
ముత్యాలతో నారఁబోసినారేవీటి
నృపతు లేటేటఁ బండిన యశస్సు

భాస్కరుని దానధార లేపట్టణంబు
చారు చరితకు బంగారునీరు బోసె
అట్టి వినుకొండ కడుపునఁ బుట్టుకతన
ధన్యుఁడను నేన! యుత్తమోత్తముఁడ నేన!

ఇవాళ జీవితపు చరమాంకాన నిలబడి నావ్యధిత హృదయగాథను అనేక మార్లు వినిపించిన నీకు ఈసారి నా విజయగాథను వినిపించాలని..... యీ విశ్వంలోని ప్రతీ మానవునికీ స్వేచ్ఛగా, గౌరవంగా జీవనం సాగించే హక్కూ, అధికారమూ వుందని నిరూపించాలనీ... కులం, జాతి, మతం, ఇవి ఏ కళాకారుని, కవిని పుట్టింపలేవని, కవిగా, కళాకారునిగా, గాయకునిగా ఎదగడానికి యివి అడ్డుకాదని నిరూపించాననీ.... కవి వాక్కును, గాయకుని కంఠాన్ని ఆపగల, శాసించగల శక్తీ, అధికారమూ, ఏ ఏలికకూ లేదని....

కర్మ సిద్ధాంతంతో నా నోరు నొక్కలేరని... ఎవరి నోరూ మూయలేరని.... అది స్వార్థపరుల కల్పనని.... నిరూపణ చేస్తున్నాను... మరొక్క సత్యం విను...."భయపడే వాడిని చూచి వెక్కిరించే సమాజం.... భయపడని వానికి బానిస"

ఇవాళ కవితా కీర్తి శిఖరంపై నిలచి నా కథ వినిపిస్తున్నాను. జీవితం సుఖదుఃఖాల సమన్వితం – తీపి, చేదుల కలయిక అంటారు. ఇవి నాకు సమపాళ్ళలో లభింపలేదు.

దుఃఖావమానాల పాలే ఎక్కువ..... చేదు భాగమే అధికం. ఇక్కడే నా జీవిత సత్యాన్ని చెప్పాలి.... చేదును కంఠం నుండి కిందికి దిగనివ్వలేదు నేను..... దుఃఖానికి... నన్ను దహించే అవకాశం ఇవ్వలేదు...... ఇక అవమానం... నా ఆత్మవిశ్వాసం, నా అకుంఠితదీక్ష ముందు అదే తలవంచుకొని వెళ్ళిపోయింది..... నా హృదయం నుండి తన్నుకొని పైకి ఉబికి వచ్చి నా కలంలో ఏమని ప్రతిధ్వనించిందో... విను!

గవ్వకుసాటిరాని పలుగాకులమూక లసూయచేత న

న్నెవ్విధిదూరినన్ ననువరించిన శారదలేచిపోవునే

యివ్వసుధాస్థలింబొడమరే రసలుబ్ధులు ఘంటమూనెదన్

రవ్వలురాల్చెదన్ గరగరల్ సవరించెద నాంధ్రవాణికిన్.

ఇదీ నా ఆత్మగౌరవం చేసిన గర్జన. కానీ నా కలానికి యీ సంఘంపై ద్వేషం లేదు. ఇది ఏర్పరిచిన వ్యవస్థపై కోపం. స్వవస్థ మార్పుకై ఆవేదన. ఈ వ్యవస్థను, నేను జయించాను. నేను విజయుణ్ణి వినుకొండా! నేను విజయుణ్ణి.

“అపారే కావ్య సంసారే కవి రేవ ప్రజాపతి

యథా స్మైరోచతే విశ్వం తథేదం పరివర్తతే”

ఈ అనంతమైన కావ్యజగత్తుకు కవియే సృష్టికర్త. తన కిష్టమైన తీరున ఈ ప్రపంచాన్ని మలుస్తాడు. తాను సమాజం చేత మలచబడడు. తానే సమాజాన్ని మలుస్తాడు.

వినుకొండా! నను మరచిన నిను మరువను. నా యీ శుష్కిత నేత్రాలలో ఈనాటికీ మెదిలేది నీవే....

నేను కళ్ళు తెరవక ముందే నీవు అంటే యీ సంఘం ఎలా వున్నదీ...... ఒక మహాకవి..... “ప్రపంచంలో దోపిడీ, స్వార్థం, ద్వేషం మానవులు పెంచుకుంటే ఎక్కడయినా ఆ సమాజం ఇలా ఉంటుందని, ఒక విశ్వసత్యాన్ని వెల్లడించాడు.

"By nature all men are born equal, becoming unequal only by class... made institutions and that law is an invention of the strong to chain and rule the weak"....

- Jean jaques Rousseau

నీ కథా, నిన్ను నమ్మి పుట్టిన నా కథా చెప్పితే చాలు, రూసో మహాకవి చెప్పిన సత్యం అర్థం అవుతుంది.

స్వపరిపాలనమన్న శబ్దంబు దేశంబు

వీనుల విందుగా వినక ముందు

కటికి పోకిరీ

మొగమున కక్కుగొట్టి మసిబూసి వికార మొనర్చు నీచపుం
దెగులున కమ్మవారనుచు తీయని పేరిడి, మేకపోతులన్
దగరుల జంపి, రక్తమున దాండవకేళి యొనర్చు వెట్టికిన్
దగిన జికిత్సచేయగలదా నవభారత మెన్న డేనియున్.

పగటిపూట గుడ్లగూబలు రాత్రి పావురాళ్ళు నివాసముండే అంకాళమ్మ సత్తి, ఊరికి ఉత్తరాన పోలిమేరను కాపలా కాస్తూ ఊంటుంది. ఆ దేవాలయాన నెయ్యి పోసిన ప్రమిదలు వెలుగుతూ ఉంటాయి. ఆ రాతి విగ్రహానికి నా పేద భోజనమే నైవేద్యంగా ఆహుతి అవుతున్నది. ఎన్నో మూగజీవుల తలలు ఆ మందిరం ముంగిట దొర్లుతూ వుంటాయి. కొలుపులు, మొక్కుబడుల నెపంతో. ఆ ముంగిటనే మేకకూనలు ఆడుకుంటూ ఊంటాయి. వానికేమి తెలుసు వాని తాతలు, ముత్తాతల కాపాలాలే ఆ విగ్రహపు కంఠాన అలంకరించి ఉన్నాయని!!

నిన్నటిదాకా మేత అందించి మురిపెంగా పెంచిన యజమాని వెంట ఆ మరునాడు నడుస్తుంది ఆ గొర్రె. దానికి మరణం ఆసన్నమైనదని మాత్రం తెలియదు. ఒక్కసారిగా దాని మెడ కసుక్కున నరకబడగానే, దాని కనులు మూతపడలేదు! ఏంచేతనంటే దాని "ఆశ్చర్యం గుక్కబట్టి" అయ్యో ! ఏమిటీ ఘోరం, నా యజమానేనా, యింత క్రూరంగా నరికింది" అని. ఇటువంటి భయంకర దృశ్యాలు ఎన్నో చూశాను. నా లేత మనసు విలవిలలాడేది. కానీ నా చిన్నివయస్సు, చిట్టిజ్ఞానం... హింసను ఎలా ఆపగలవు? వీరంగం తొక్కె ఆవేశపరులు "కాదు ! వద్దు! వద్దు హింస!! అనే బౌద్ధ భిక్షువుల కుతికలే నలుపగలరు. ఇక నావంటివారు, ఆ మతరౌద్రాన్ని ఆపగలరా! ఆ మౌఢ్యపు వ్యాఘ్రం హింస రుచి మరిగిన తరువాత, అహింస దాని ఛాయలకు చేరదు.

జంతు, పక్షి సంతతి నా మిత్రులు

జాషువా తన యీ మిత్రులను ఆఖరి విశ్వాసం వరకూ పెంచి, ప్రేమించి గౌరవించారు.

ఆ రోజు బాగా వర్షం. రోడ్డు ప్రక్కన వున్న చిన్న గుబురు మొక్క మొదట్లో ఒక బక్కచిక్కిన కుక్కపిల్ల చలికి ఒణుకుతూ కూర్చుంది. దాని ముఖంలో ఎంతో నిస్సహాయత, దీనత్వం. ఆ దారినే వెళుతున్న నాన్నగారి కంటబడింది. ఆ కుక్కపిల్లను తెచ్చి, నాకిచ్చి అన్నం పెట్టమన్నారు. ఆ బక్కచిక్కిన పొట్ట ఒక్కసారిగా తిన్న అన్నాన్ని అరాయించు కోలేకపోయిందేమో. ఆ మరునాడు అది చనిపోయింది. ప్రతివారూ యీ విశ్వాసం నిండిన మూగజీవిని పెంచుకుంటే.... ఎంత బాగుండును.

కుక్కల మీద యీ ప్రేమలత ఆయనలో చిన్ననాటి నుండీ తీగలుగా సాగి పుష్పించింది. చిన్నతనంలో ఆయన జాకీ అనే కుక్కను పెంచారు. జాకీ అంటే ప్రేమ, యజమాని అంటే జాకీకి ప్రాణ సమానం. దాని లావుపాటి ముక్కును నొక్కడం అంటే ఆయనకు ముద్దు. ఎంత గట్టిగా నొక్కినా అది కోపగించేది కాదుట. మరీ నొప్పి కలిగినప్పుడు తన కోరలు తగలకుండా కొరికి, తనకు బాధగా ఉంది అని తెలియజేసేదట.

ఒకనాటి సాయంకాలాన ఊరికి దక్షిణాన ఉన్న ఆంజనేయుని గుడి పరిసర ప్రాంతాన ఒక పచ్చిక బయలుపై కూర్చుండి కవితాగానం చేస్తున్నారు జాషువా ఆయన స్నేహితుడు. గాత్రం వినసొంపుగా ఉంటుంది మిత్రునిది.

అంతలో ఆ గుడిలో నుండి వైష్ణవుడు, పూజారి, తొండం ఒక్కటే తక్కువగా నున్న నల్లని శరీరం దానిపై పెద్ద పెద్ద పట్టీ పంగనామాలు, పిలకతో నున్నటి బొజ్జతో కదిలి వచ్చి....

"నీ పాటకు నా పూజ వదలి వచ్చాను.... అయ్యో ఇంతటి గాయకుడవు. బ్రాహ్మణ కులాన పుట్టక, పాపపు సాతాను కులాన పాలైతివిగదా"... అంతట నాన్నగారిని చూచి

లలితకళల ప్రస్తావన తెచ్చి నీవేదో కవిత యేదుస్తావట! భూమిపై బ్రాహ్మణులు దక్క ఇతర జాతులు కవితలల్లరాదు అంటారు వేదపండితులు....

బ్రాహ్మణ స్త్రీని చెరపట్టిన వానిని, కవితలల్లిన వానిని నరికినా పాపం లేదని పురాణ ధర్మసూత్రాలు ఘోషిస్తున్నాయి" అని నాకు కొంత, మిత్రునికి కొంత చురుక్కుమనే మాటల ఈటెలతో కుత్సిత మతితో వినిపించినాడు. దొంగనీతులు పరమ ఛాందస భావములు గల వానితో వాదన చేసే పాటి సమర్థత లేక మిత్రుడు నేను ఆ పరమ ఘాతకమైన ధర్మాలు ఆలకించి లేచి గృహోన్ముఖులమైనారు.

ఆ బ్రాహ్మణుడు విసిరిన బాణాలకు మనసున ఆరిపోని నిప్పుపెట్టినట్లైంది. ఇటువంటి క్రూర ధర్మాలు నాటియున్న యీ భూమిపై నా వంటి కళా తపస్వికి పేరు ప్రతిష్ఠ గుర్తింపు రావడం దుర్లభం అని నిస్పృహతో ఇల్లు చేరాను....

అప్పుడు ఆయన్ను ఓదార్చినది ఎవరు? "ప్రియ మిత్రుడు జాకీ.... తోకాడించుచు వచ్చి, వ్యక్తం చేయలేని మూగవాత్సల్యాన్ని చూపించి, నాపై కెగసి, నా ముఖాన్ని తాకుతూ, నా పాదాలను, చేతులను నాకుతూ". ... ఆయన హృదయ చింతను పోగొట్టింది. దానిని కౌగలించుకొని, "యీ విశ్వమంతా ఏకమై ద్వేషించినా, నా జాకీ! నిన్ను నన్ను ఎడబాటు చేయగల శక్తి లేదురా" అంటూ కన్నీరు నించుతూ ముద్దాడితిని.

"పెట్టుంబోతలు సన్నగిల్లెననుచున్ విశ్వాస హీనాత్ములై
చుట్టాలుంచనివారు; నీ కడుపు చిచ్చున్ దీర్పు మృష్టాన్నమున్
పెట్టన్ జాలని నాయెడ న్గలుగు నీ ప్రేమానుబంధంబహో
పట్టుస్వీడదు! నీ కృతజ్ఞతకు నా స్వాంతంబు నీరయ్యెడిన్

ఒకసారి జాకీ నిద్రలో ఉండగా దాని నల్లని ముక్కును నొక్కారు. మరో కుక్క తన పైకి వచ్చిందనే భ్రమతో నాన్నగారి చేతిని అది కొరకడం, రక్తం కారడం. లింగమ్మ జాకీని తీవ్రంగా కోపగించి కొట్టడం జరిగింది. అంతే, మూడు రోజులు ఇంటిముఖం చూడలేదు. మూడవనాడు తలదించుకొని "తప్పు క్షమించు" అన్నట్టు వచ్చింది.

"నీ తప్పు లేదురా జాకీగా" అన్ని నాన్నగారు దానిని ముద్దులాడితే, దాని భారం తగ్గి, నాన్నగారు కిందపడేటంతగా అది ముద్దులాడింది.

మా తాతగారు ఒక వివాహం జరిపే నిమిత్తం ప్రక్క గ్రామానికి వెళ్ళారు. ఆయనకు తోడుగా జాకీ వెళ్ళింది. అది మండు వేసవి. తిరుగు ప్రయాణంలో తాతగారు స్పృహ కోల్పోయారు. జాకీ ఆయన చుట్టూ తిరిగి జవాబు లేకపోయేటప్పటికి అది ఇంటికి పరుగుతీసింది. నాయనమ్మ జాకీని చూసి విషయం అర్థం చేసుకుని మంచినీళ్ళు చెంబు అందుకోగానే జాకీ దారి చూపించింది.

కవిగా ఎదగడానికి...!

నా చిన్ననాటి సాంఘిక వాతావరణంలో కడగొట్టు జాతి వారికి అస్తిత్వమే లేదు. ఎవరూ దానిని గుర్తించలేరు. మాదిగలు, మాలలు అని మర్యాదలకు తావులేని అభిధలతో పిలిచే పిలుపులు పలికే దీనులు, పేదలు, అనామకులు వారు.

ఆనాటి పంతుళ్ళు అందరూ సవర్ణ హిందువులై కడగొట్టు జాతి వారిపై కోపము రోత నింపుకున్నవారు. మా పుస్తకాలు దాచుకొనుటకు, మేము కూర్చుండుటకు అందరి పిల్లలకు దూరంగా ఒక మూల మాకై ఏర్పాటు చేసిన ముసలి బెంచి ఒకచోట వుండేది. పంతుళ్ళకు కోపం వచ్చినా మమ్ము చేతితో కొట్టే వారు కారు. ఆటలలో మాకు స్థానము లేదు. అప్పుడే నా కన్నులలో మెదిలిన దృశ్యం ఒకటి మరల చిత్రిస్తున్నాను–

అన్ని కులాలు బాలురిసుమంతయు భేదములేక, స్వేచ్ఛగా
అన్నలుదమ్ము లట్లెదుట నాటల పాటల నొప్పుచుండగా
కన్నుల జూచి, నా చిఱుతగర్భములో, నపుడెంత బాధ యు
త్పన్నము నందెనో! యడుగవచ్చు కళాసదనాంగనామణిన్.

ఆనాడు నావంటి పేదల చదువులు కోరికలతో పాటు నడిచేవి కావు. నా చదువంతా ఎనిమిదో తరగతితోనే పూర్తి అయింది. ఆ చదువు మావంటి వారికి అందుబాటులో వున్న పంతుళ్ళ ట్రైనింగ్ వరకే. అదీ ఆనాటి క్రైస్తవ మిషనరీలు నడుపుతున్న బోర్డింగ్ స్కూలులోనే మాకు ప్రవేశార్హత.

బాపట్లలో మిషనరీలు నడుపుతున్న టీచర్ హైయర్ గ్రేడ్ ట్రైనింగ్ చేరాను. రెండు జతల బట్టలు దొరసాని ఇచ్చిన పుస్తకాలు, చెక్క దువ్వెన, చిన్న అద్దం, చిన్న సీసాలో ఆముదము, సత్తుకంచం, గ్లాసు ఒక చెక్క, పెట్టెలో పెట్టుకొని మరో ఇద్దరు స్నేహితులతో బాపట్ల చేరాను.

ఆనాటి బోర్డింగ్ స్కూళ్ళలో మూడు పూటల ఉచిత భోజనం పెట్టి పుస్తకాలు ఇచ్చేవారు. నిరుపేద విద్యార్థులు ఆ ఏర్పాటే సర్వ సౌఖ్యాలుగా భావించేవారు.

ఈ వసతులతో పాటు క్రైస్తవ మతబోధ, బైబిలు పఠనం, ప్రార్థన ఉండేవి. ఈ సహాయం అందించిన మిషనరీ దొరలకు మేము బానిసలకు బానిసలుగా ఉండేవారం. ఆనాడే నా మనస్సుకు ఈ వ్యవస్థ కంటగింపుగా ఉండేది....

"సహియింప దయ్యె శైశవమందె నా చిన్ని

చిత్తంబు తెలవారి పెత్తనంబు

హర్షించదయ్యె నా యంతరంగము నిస

ర్గ జ్ఞాన మరికట్టు కట్టు కథలు"....

బానిసత్వముతో పాటు పెరిగిన దైన్య స్థితి ఎటువంటిదంటె బోర్డింగ్‌లో... మాకు మూడు పూటల అన్నం పెట్టేవారు. సజ్జ, జొన్న, సంకటి, వారానికొకసారి, ఆదివారము నాడు వరి అన్నం మాంసాహారము ఇచ్చేవారు. దానికోసం ఈ పేద విద్యార్థులందరూ అర్రులు చాచేవారు. రాత్రి భోజనాన్ని మర్నాటి ఉదయానికి చెక్కపెట్టెల్లో దాచుకునేవారు. ఆ దాచుకున్న అన్నాన్ని దొంగిలించి తినేవారు. ఇంతటి దైన్యస్థితి ఈనాటికి నా హృదయాన్ని కలిచి వేస్తున్నది. ఈ మాత్రము తిండి దొరకక ఆకలి చిచ్చులో పడి నశించిన వారు ఎందరో....

"దీనులనామకుల్ గుడువ దిండియెఱుంగకయే యుగాననో

మేనులు వాసి రాపులుగు మేసిత్యజింప విశీర్ద శల్యసం

తానములై రహింప నెడదన్ గదిలించెడు నల్ల కాటికీ

శాను దిశన్ మదీయ జాకికి మొన్న సమాధి జేసితిన్.

బోర్డింగ్ స్కూలుకు శెలవులు ఇచ్చారు. చాలామంది విద్యార్థులు అతి ఉత్సాహంగా యిళ్ళకు బయలుదేరారు. నేను, నా స్నేహితులిద్దరు.. మాలో యింటికి వెళ్ళాలని ఎంతో బలీయంగా వున్నా ప్రయాణ ఖర్చులు లేక దిగులు పడి కూర్చున్నాం. అంతలో బాపట్ల నుండి వినుకొండ నడిచిపోవాలని ఆలోచన వచ్చింది. మా వస్తువులు చెక్కపెట్టెలో పెట్టుకొని దానిని మోసుకుంటూ కాలినడక ప్రారంభించాము. బాపట్ల నుండి వినుకొండకు. దారిలో కనపడిన కాయకసురులు తింటూ, నా స్థితిని వినిపించి అన్నం పెట్టినచోట తింటూ ఆ మర్నాడు సాయంత్రానికి నర్సరావుపేట రైల్వే స్టేషన్‌కు చేరాం. నా కాళ్ళు వాచిపోయి నడవలేని స్థితికి వచ్చాను. నా స్నేహితులు నా స్థితికి జాలిపడి ప్రయాణీకుల వద్ద దమ్మిడీలు వసూలు చేశారు. ట్రెయిన్ టిక్కెట్టు కొరకు.

పేదరికంబు పెద్ద వింత చదువులబడి

దానిలోన లజ్జకాన బడదు

నేను కోరుకున్న సమసమాజం

- మానవతా పూర్ణం

అటు దక్షిణాన తంజావూరు మండలాన ఒకానొక గ్రామం. కొబ్బరి వృక్షాల నీడలో, పోకచెట్ల వుయ్యాలలో ఏలుకలతలు అల్లుకొన్న పందిళ్ళతో, ఆ గ్రామం చల్లగా పచ్చగా వుంది.

అందమైన భవనాలు వున్నా, ఆ పచ్చని వనాల నీడల్లోని కొబ్బరి ఆకుల పాకలే అందంగా ప్రకృతికి సహజ అలంకారాలలా వున్నాయి.

ఆ ఊరికి తూర్పుగా, పోక వృక్షాలు విసిరే చల్లగాలులు పందిటిలో ఒక చిన్న పూరిగుడిశ. ఆ గుడిశ చుట్టూ లవంగ తీగలల్లుకొన్న పచ్చని కంచె ఆ గుడిశెను ప్రేమతో పొదివికొన్నట్లున్నది.

ఎప్పుడో తెలుగు వాఙ్మయ లక్ష్మి దారిబత్తెముతోడ తంజాపురము వంక కదలి వచ్చిననాడే, అస్పృశ్యుడు గర్భ దరిద్రుడు ఒకడు వలస వచ్చి నివాసమున్నాడు. అతడు నిర్భాగ్యుడు కానీ నీతిమంతుడు, శ్రమజీవి.

చిక్కిన కాసు చేతనే తృప్తి చెందే అమాయకుడు. తన కష్టాలనన్నింటినీ ఒక్క ముద్దతో మరచిపోగల సంపన్నుడు.

పేదరికము పెద్ద వింత విద్యాశాల దానిలోన లజ్జ కానపడదు.

ఉదరం ఒజ్జయగుచు, ఓరంత ప్రొద్దులు ఓర్మి విద్దె నేర్చుచుండునచట

నీతిమంతుడైన యీ కష్టజీవిపై ఎవరికి, ఎటువంటి హక్కును ఎలాగున సంపాదించినారో కాని కులంతో, అంటరానితనాన్ని ముడిపెట్టి వానిని ఊరికి దూరంగా పొమ్మన్నారు.

ఏ శాస్త్రం? దానికేమి హక్కు? ఏ ధర్మం? దానికెవరిచ్చారీ హక్కు? వీనికి మాత్రం తెలియదు. ప్రశ్నించలేదతడు.

"ముసలి వాడైన బ్రహ్మకు పుట్టినారు

నలువురు కుమారులనుట విన్నాము గాని

పసరముకన్నా హీనుడ భాగ్యుడైన

యైదవకులస్థు డెవ్వరమ్మ ! సవిత్రీ?"

వేద చతుష్టయంబు ప్రభవించిన వ్యాసుని దివ్యవాణిలో మాదిగలుంటారా? అందరివలె రుధిర మాంసములు గల అంటరాని వారు ఆదిమ వాసులా?

భరత పుత్రుని పాదాలు కందిపోకుండా చెప్పులు కుట్టే యీ దరిద్రుడు, యీ శ్రామికుడు, జీవనం సాగిస్తున్నాడు. ఎవరినీ తిరస్కరించలేదెన్నడూ! ఈ యావద్దేశం యీ నిరుపేదకు ఋణపడే వుంది! ఇదీ సత్యం!

తానొక అస్పృశ్యుడు, సంఘ గౌరవం లేనివాడు, నిరుపేద, బానిస వివాహమాడి, మరికొందరిని గౌరవంలేని బానిసలను పుట్టించడ మెందుకని ఆ పేద కార్మికుడు బ్రహ్మచారిగానే వుండిపోయినాడు.

అతని రెక్కలు కష్టించకుంటే, అతని చెమటనే భూమి తడవ కుంటే.... యీ భూమి పులకరించ సంశయిస్తుంది... సస్యరమ ఫలించ వెనకాడుతుంది. యావత్ప్రపంచానికీ అతడు అన్నదాత ! విచిత్రం! "అన్నదాతకు బుక్కెడు బువ్వ" దొరకదు.

"జలనిధిలోని ఉప్పొకరిస్వా స్థ్యవముకాదు ప్రభుత్వ శాసనం

బులకు శిరస్సులేదు, ప్రభువుల్ దయ మాలిన వారు, సూర్యచం

ద్రుల వలె అబ్దులున్, పుడమి, రోదసి పేదల సొమ్ము, భారతీ

యుల నిరుపేద గంజికి, కరువయ్యెనే ఉప్పురవ్వయున్ !

ఆ ఇనప గజ్జల దారిద్రం యితని ఇంటనే స్థిర నివాసం ఏర్పరచుకున్నది. అదీ అతనికి అర్థం కాదు. ఎవర్నైన ఎప్పుడైనా ప్రశ్నిస్తే....

"నీ ఖర్మ, నీవు పూర్వజన్మలో చేసికొన్న పాప ఫలం" కాబోలు అని నోరు మూయింప చూస్తారు. నాలుగు పడగలున్న ఆ హిందూ నాగరాజు బుసకొట్టి అతన్ని భయ భీతుణ్ణి చేస్తుంది.

ఫిరదౌసి

ఆనాటి సాహిత్య మాస పత్రిక "భారతి" జాషువా కవిత్వం ప్రచారం చేసింది భారతిలో ఒకసారి "ఫిరదౌసి" కవి జీవిత చరిత్ర సంక్షిప్తంగా పడింది. ఆ కవి కథ జాషువాను కదిలించి వేసింది. కవిని లెక్కచేయని చక్కవర్తిని, కవీ లెక్కచేయలేదు చక్రవర్తిని, రాచధిక్కారం చేశాడు కవి, "ఫిరదౌసి" కవి ప్రదర్శించిన ఆత్మాభిమానం తలవంచని ధీరోదాత్తత జాషువ నరనరాన ఆత్మ గౌరవ కాంక్ష పులకలెత్తింది... కలం నుండి బయలు వెడలి ఉవ్వెత్తున ఎగిసి పడిన కవి స్వేచ్ఛా కాంక్షయే "ఫిరదౌసి" కావ్యం.

పద్దెనిమిదిసార్లు గజనీ మహమ్మదు భారతదేశం పైకి దండెత్తి వచ్చాడు. నగరాలు, గుడులు, దోపిడీ చేశాడు, రత్నాలు, బంగారం, డబ్బు బస్తాలతో మోసుకుపోయినాడు.

పద్దెనిమిది సార్లు దండెత్తి వచ్చి తెరచిన తలుపులు నుండి దోచుకుంటున్న, ఆ బందిపోటు చక్రవర్తి ధైర్యానికి, వీరత్వాన్ని మెచ్చుకుంటూనే... భారతి ప్రజల ఆశక్తతను, పిరికితనానికి మరోవేపు కించపడేవాడు జాషువా. ఎందుకు ఎదిరించి యుద్ధం చేసి వాడిని తరిమికొట్టలేకపోయిందీ? అని. ఎప్పుడూ ఒక చారిత్రక విషయాన్ని నాతో చెప్పుతూ వుండేవారు నాన్నగారు -

"భారతదేశంపై మొదటిగా దండెత్తిన మహమ్మదీయ రాజు సైన్యం, ఒక పెద్ద గుట్టకు ఒక వేపు.. భారతదేశ సైన్యం మరోవేపు రాత్రిపూట నిడిది చేసి వుంది. ఆ రాత్రి ఆ రాజు గుట్ట ఎక్కి భారత సైన్యాన్ని పరిశీలించాడు. సైన్యం విడిది ప్రదేశంలో అనేక చోట్ల చిన్న చిన్న మంటలు కనబడినాయి అతనికి - మంత్రిని ప్రశ్నించాడు అన్ని మంటలేమిటి?

మహారాజా ! ఈ దేశం అనేక కులాలతో, మతాలతోనిండి వున్నది. ఒకరు వండిన అన్నం మరొకరు భుజించరు, ఒకరు తాకిన నీళ్ళు మరొకరు ముట్టరు. మనిషి మనిషికి మధ్య 'అంటు దోషం' వుంది అని మంత్రి జవాబు.

'అయితే వీరిని జయించడం చాల సులభం!' చక్రవర్తి సంతృప్తిగా అన్నాడు.

గజనీ మహమ్మదు అభూత పరాక్రమశాలి, మంచి సైనిక బలంతో పదునెనిమిది సార్లు హిందూదేశంపై కత్తిదూసి, చిక్కటి రక్తంలో మొత్తం దేశాన్ని తడిపి, సోమనాధ దేవాలయాన్ని కొల్లగొట్టి అనేక రత్న రాసులను దొంగిలించాడు.

బంగారు నాణేలను బస్తాల, కూర్చి ఏనుగులపైనా, ఒంటెల మీద, రత్నాల గోతాలు, వజ్రాల మూటలను గుఱ్ఱాలపైన ఎక్కించి, తనతో పద్దెనిమిది మంది విజయరంభల గొనిపోతూ ఆ మతోన్మాది, తన పాప పరిహారార్ధం గంగాజలంలో నెత్తుటి కత్తిని కడిగికొని మరీ తరలివెళ్ళాడు గజనీ.

ధనాఢ్యుడైన గజనీ ఆ పట్టణాన మేడలు, మసీదులు, విజయ స్తంభాలు కట్టించి, తన వీర చరిత్రను బంగారు అక్షరాల్లో చెక్కించుకొని తృప్తి పడ్డాడు.

భారత క్షోణిగల్గు దేవస్థలములు

చెదిరి గజనీ పురాన మసీదులయ్యె

ఇప్పటి మసీదులు ఏ రూపమెత్తగలవో

కాల మెరుగను ధారుణీ గర్భమెఱుగు

హిందూవుల బాహుబలాన్ని ఆశ్రయించి బ్రతుకు ద్రవ్యమంతా తురుకరాజుని చేరి కాపురము చేస్తున్నది ఆలోచించి చూడగా 'సిరి చాలటక్కరిది' అని నిరూపించుకున్నది.

తను కావించిన యుద్ధ యాత్రలు, తన విజయ గాధలకు ఒక అమరత్వం కల్పించాలనే బలమైన కోరిక చక్రవర్తికి కలిగింది. పారశీక కవి తిలకుడు "ఫిరదౌసి' కవిని రాజస్థానానికి ఆహ్వానించాడు చక్రవర్తి.

"ఓ కవి వర్యా! నీ సుకవి తోజ్జ్వల వాఙ్మయ పుణ్యభూమిలో నాకు కృతి ప్రదాన సదనంబు రచింపుము".

కవిని కన్న తల్లి గర్భము ధన్యమైనది. కృతిని పొందినవాడు మృతుడుగాడు.

"క్షణము గడచిన దాని వెన్కకు మరల్ప

సాధ్యమే మానవునకు ఇలా చక్రమందు

దాటిపోయిన యుగముల నాటి చరిత

మరల పుట్టింప కవియ సమర్ధుడగును."

సృష్టికి ప్రతి సృష్టి సల్పగల ఓ కవీ! ఒక్కొక్క పద్యమునకు ఒక్కొక్క బంగారు రూక ఇస్తాను. మక్కా మసీదుపై ప్రమాణం చేసి నిండు సభలో నీకు మాట ఇస్తున్నాను.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Jashuva+Kalam+Cheppina+Katha

* * *